המחלוקת בגמ' אי ויתור אסור במידה הנאה אי לא, מה' דלבו היבו בוסר הנאתו עליו, ואני שייך לומר "ויתור" לא מיקרי דמהנה, אבל היבו בוסר נכסיו של חבירו, לא ויתור אסור, משום דסוס נהנה מנכסיו. וה' תוס' בגרעיני ה' הגיאונים. ולאור הכל, יש עם על הן ותלוס עם.

ודע עוד, דהנו דאמ' קונמות מבטלין מידי שעבוד מדינא, (אלו בלבד הלא רבנן לשעבודא, וה' הן רוש המדיר לשי' הרמב"ם אלמא לשעבודא דידי' ולא דידה, והן נדרים סו"ס כי אינ' בלבד עם לשעבודא דידה. ור' תוס' נוטין הנולמ לשעבודא דבעל') מיהו מה דלבו היבו בוסר נכסיו של חבירו, אבל היבו בוסר הנאתו של חבירו, בזה דנרע חוב, לא מיקרי דמהנה ממנו, והנדר לא חל על זה, כיון דאינו נהנה מחבירו. ולפי' יש הקולמ עם בהנו דאמ' המדיר את אשתו מלהנות לו, יתיר פרנס, ובריש המדיר מיקי לה בוודאי כל המנהנס אינו מנסיב שיש. והשתא ק' ממנ' אי בוסר הנאתו עליו, מה מהנה אותה בטאונות, דבר הוי פרעון חוב, ואינה נהנה ממנו. ובעל כל בוסר נכסיו עליו, מאי פריבי' ופרנס לוו שלמותי' קשיד, והרי לא אי קונה הנכסים מהנרנס, מותר לה ליהנות מן הנכסים, כיון דבשעה שהדירה, לא הוו הנכסים שלו, והוי בוסר פירות חבירו על חבירו, (דהנאות אינן שלו ובטלתו). אלא מאי יש הקמ'. ובעל כל דהכוונה בוסר הנאתו עליה, אלא הוי פרעון חוב, ואין היא נהנה ממנו ובעל.